

## Arrest

nr. 100 037 van 28 maart 2013  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 22 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

*“U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten, van Georgische origine te zijn en afkomstig te zijn van Zestafoni.*

*U verklaart dat u op 10 augustus 2008 met uw vrachtwagen aan de Georgisch-Turkse grens passeerde nadat u een lading goederen had gelost in Turkije voor uw werk voor het transportbedrijf Pegas +. U was in Batumi op nieuwe instructies aan het wachten toen u werd benaderd door Georgische militairen. Zij maanden u aan hen te volgen, wat u deed, en zij laadden uw vrachtwagen boordevol met wapens en munitie. U moest samen met een andere militair richting Tskhinvali rijden. Onderweg, aan een kruispunt bij Tskaltsmina, werd u echter tegengehouden door Russische militairen.*

*U werd uit de vrachtwagen getrokken en viel in een beek. Toen de Russen ontdekten dat een Georgische militair in de vrachtwagen zat en dat de vrachtwagen vol zat met wapens en munitie werd aan u geen aandacht meer besteed en bent u erin geslaagd te ontsnappen. De Georgische militair en uw vrachtwagen werden door de Russen meegenomen.*

*U kon een auto tegenhouden die naar Kutaisi reed en van Kutaisi bent u per minibus naar huis gegaan in Zestafoni.*

*Toen u thuiskwam, hebt u uw baas opgebeld om hem te vertellen wat was gebeurd en op 13 of 14 augustus 2008 bent u zelf naar de politie gegaan om hen te vertellen wat u had meegemaakt.*

*Op 22 augustus 2008 werd u bij u thuis door Georgische militairen gearresteerd en werd u naar het politiekantoor van Zestafoni gebracht, waar u werd ondervraagd over wat er precies is gebeurd toen u werd tegengehouden door de Russen. U werd ervan beschuldigd een spion te zijn voor de Russen en u werd geslagen. Op 25 augustus 2008 werd u vrijgelaten door de Georgische politie, aangezien er geen enkel officieel element was op basis waarvan u nog langer kon worden aangehouden.*

*U besloot op 27 augustus 2008 naar uw baas in Tbilisi te gaan om hem gedetailleerd uit te leggen wat er precies was gebeurd en hoe het komt dat de vrachtwagen is verdwenen. Op 28 augustus 2008 keerde u terug naar Zestafoni.*

*Op 4 september 2008 werd u opnieuw gearresteerd en naar het politiekantoor in Zestafoni gebracht. Opnieuw werd u ondervraagd over de gebeurtenissen bij het kruispunt van Tskaltsmina en u werd bedreigd. Op 6 september 2008 werd u vrijgelaten en kreeg u de raad van de politieagent van dienst om onder te duiken, want anders zou u door de Georgische militairen worden vermoord.*

*U besloot om terug naar uw baas in Tbilisi te gaan en u vertelde hem over uw tweede arrestatie. Hierna besloot u naar het huis van uw dochter in Rustavi te gaan, waar u een maand hebt verbleven.*

*Ondertussen kwamen de Georgische soldaten bij uw vrouw en bij uw vader langs en werd naar u gezocht. Regelmatig liepen de soldaten rond in uw dorp in burgerkledij en vroegen zij naar u.*

*Na een maand bij uw dochter te hebben verbleven bent u op 10 oktober 2008 naar Akhaltsikhe gegaan, waar u bij uw peetzoon G. kon onderduiken. U bent daar gebleven tot december 2009. Af en toe ging u per minibus terug naar Zestafoni om bepaalde documenten te regelen, zoals een nieuwe identiteitskaart en een nieuw rijbewijs. In Rustavi hebt u dan op 18 december 2009 een internationaal rijbewijs verkregen en in Tbilisi ontving u een internationaal paspoort.*

*Op 19 december 2009 bent u per vliegtuig van Tbilisi naar Kiev gegaan, van waar u verstoopt in een vrachtwagen verder bent gereisd richting België. Onderweg moest u overstappen in een minibus en op 21 december 2009 bent u uiteindelijk in België aangekomen.*

*Dezelfde dag hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.*

*In mei en juni 2010 zijn de Georgische militairen nog een viertal keren langsgekomen bij u thuis in Zestafoni, op zoek naar u en ook in het dorp werd regelmatig naar u gevraagd.*

*Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een kopie van uw rijbewijs, uw internationaal rijbewijs en uw echtscheidingsakte."*

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

## 1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

*"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die u had met Georgische militairen. Nadat u tijdens een rit met uw vrachtwagen werd tegengehouden door een Russische patrouille werd de Georgische militair die met u meereed ontvoerd en werd uw vrachtwagen gestolen. Omdat u ongemoeid werd gelaten door de Russen, wordt u nu door de Georgische militairen beschuldigd van spionage. Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u te worden vermoord door diezelfde militairen.*

*Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat uw relaas en uw vrees voor vervolging niet geloofwaardig zijn.*

*Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.*

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat enkele belangrijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal.*

*Zo verklaarde u aanvankelijk dat u tot uw vertrek naar België samen met uw vrouw en kinderen in Zestafoni hebt gewoond (CGVS p.16). Wanneer u werd gevraagd of u ooit langdurig ergens anders hebt gewoond dan in Zestafoni, antwoordde u dat u af en toe bij uw ouders op bezoek ging, maar dat u daar niet was geregistreerd (CGVS p.4).*

*Later verklaarde u echter dat u gedurende meer dan een jaar ondergedoken hebt geleefd bij uw petekind G. in Akhaltsikhe, nadat u zich eerst een maand had verstoopt bij uw dochter in Rustavi (CGVS p.23,24).*

Wanneer u werd gevraagd waarom u in het begin van het interview geen melding had gemaakt van deze onderduikadressen, antwoordde u dat u daar niet geregistreerd was, dus dat dat niet hetzelfde is (CGVS p.24).

Deze verklaring wordt echter niet aanvaard.

U gaf namelijk wel het adres van uw ouders op toen u werd gevraagd waar u nog had verbleven, terwijl u expliciet vermeldde dat u daar niet was geregistreerd (CGVS p.4).

Dat u dus diezelfde uitleg geeft om te verklaren waarom u een bepaald adres eerder niet had vermeld, is dus niet afdoende.

De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft hiermee overeind, waardoor ernstig afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen.

Een tweede inconsistentie werd vastgesteld bij uw verklaringen over uw internationaal paspoort.

Wanneer u namelijk werd gevraagd wanneer u uw internationaal paspoort had aangevraagd, antwoordde u aanvankelijk dat u dat in 2007 of 2008 al had gedaan, want u had dat nodig voor uw werk als vrachtwagenchauffeur. U verklaarde hierbij dat dat paspoort in Oekraïne is achtergebleven (CGVS p.12).

Later vertelde u echter dat u uw internationaal paspoort pas had aangevraagd nadat u uw vernieuwde identiteitskaart had verkregen, zijnde enkele maanden voor uw vertrek naar België (CGVS p.25).

Wanneer u om een verklaring werd gevraagd voor deze manifeste tegenstrijdigheid, zei u dat het laatste paspoort dat u had een nieuw paspoort was, maar dat het paspoort dat in Oekraïne is achtergebleven een ander was, waarna u uw verklaringen aanpaste en vertelde dat het internationaal paspoort dat u in 2007 had verkregen in uw vrachtwagen was blijven liggen toen die werd meegenomen door de Russische militairen (CGVS p.25).

Aangezien u echter geen eenduidige verklaring kan geven voor de vastgestelde incoherenties in uw verklaringen, wordt de geloofwaardigheid van uw problemen verder aangetast.

Bovenstaande tegenstrijdigheden en inconsistenties raken aan de kern van uw asielrelaas, namelijk de periode waarin u ondergedoken zou hebben geleefd als gevolg van uw vrees voor vervolging door leden van het Georgische leger en de documenten die u verklaarde te hebben geregeld om uw land effectief te kunnen verlaten. Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijs worden verwacht gedurende de volledige asielprocedure coherente en eenduidige verklaringen af te leggen, hetgeen bij u het geval niet blijkt te zijn.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat uw gedrag niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Zo heeft u zich in de periode waarin u verklaart ondergedoken te hebben geleefd, verschillende keren tot uw autoriteiten gewend. U verklaarde dat u van 10 oktober 2008 tot uw vertrek naar België op 19 december 2009 in Akhaltsikhe verbleef, omdat u anders door de Georgische militairen zou worden vermoord (CGVS p.22,24).

Uit uw verklaringen en uit de door u voorgelegde documenten blijkt echter dat u op 14 augustus 2009 nog een nieuwe identiteitskaart hebt verkregen en op 18 december 2009 een rijbewijs (CGVS p.23,25).

Ook verklaart u dat u twee maanden voor uw vertrek uw echtscheiding bent gaan registreren bij de stadsdiensten van Zestafoni (CGVS p.13), dit terwijl u verklaarde dat de militairen regelmatig naar u vroegen in het dorp en dat u eigenlijk mensen vermeed, omdat u bang was dat iemand u zou verraden als ze u zagen in het dorp (CGVS p.23,24).

Ook blijkt dat u, terwijl u volgens uw verklaringen ondergedoken zou hebben geleefd, er nog in geslaagd bent om zonder problemen een internationaal paspoort en een internationaal rijbewijs te verkrijgen, terwijl u door Georgische militairen van spionage werd verdacht (CGVS p.25,26).

Dat u zich dus meermaals op openbare plaatsen hebt vertoond om documenten aan te vragen en dat u zich bovendien met het openbaar vervoer verplaatste om zich tot de publieke diensten te wenden (CGVS p.24), is niet verenigbaar met de ernstige vrees voor vervolging die u verklaart te koesteren voor de Georgische militairen.

Door deze vaststelling wordt de geloofwaardigheid van uw problemen verder ondermijnd.

Voorts dient te worden aangehaald dat ook uw verklaringen betreffende uw reisroute naar België niet overtuigend zijn.

U verklaarde dat u vanaf Kiev met nog twee andere personen verstoep zat in een ruimte aan de voorkant van een vrachtwagen en dat u niet weet via welke landen u naar België bent gereisd. U hebt geen afspraken gemaakt met de chauffeur over wat u moest doen wanneer u een grenspost zou passeren en u hebt tijdens uw route naar België geen grensposten gemerkt. U weet ook niet of er nu één chauffeur was of twee (CGVS p.14,15).

Deze verklaringen zijn niet aannemelijk.

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is en u en uw smokkelaar persoonlijk belang bij hadden bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u

*dermate onwetend bent betreffende het reistraject, de grenscontroles, betreffende wat te doen tijdens de reis en tijdens mogelijke controles.*

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze.*

*Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig en bevestigt opnieuw het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas.*

*Er moet immers worden vastgesteld dat u de ware toedracht met betrekking tot uw reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten achterhoudt.*

*Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw internationaal paspoort achtergebleven is in Oekraïne (CGVS p.12).*

*Door bovenstaande vaststellingen van een ongeloofwaardige reisroute en door de eerder vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent het verkrijgen van dat internationaal paspoort ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt en u ons zo in het ongewisse laat betreffende belangrijke hierin vervatte informatie zoals een visum voor België of de Schengenzone, het moment en de wijze waarop u uit uw herkomstland vertrokken bent.*

*De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen.*

*Uw identiteitskaart, de kopie van uw rijbewijs, uw internationaal rijbewijs en uw echtscheidingsakte bevatten immers enkel persoonsgegevens die door mij niet worden betwist.*

*Bijgevolg kan in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."*

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 22 november 2012 dat hij het absoluut niet eens is met de beslissing van de commissaris-generaal en poneert dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus zoals voorzien in de artikelen 48/3 t.e.m. 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat hij in zijn verzoekschrift de interpretaties en de conclusies van de commissaris-generaal bestrijdt op basis van de feitenweergave zoals die uit zijn verklaringen en uit het administratieve dossier blijkt. Hij voert aan dat de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven niet feitelijk en juridisch afdoende zijn om de beslissing te kunnen dragen.

Hij meent dan ook dat artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52, §2, 57/6, tweede lid, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de vreemdelingenwet geschonden zijn, alsook artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker vat aan met een theoretische uiteenzetting over de bewijslast en laat gelden dat louter op basis van zijn verklaringen en voorgelegde documenten, de commissaris-generaal dient te erkennen dat verzoeker aan de op hem rustende bewijslast (zie het verzoekschrift p. 6) "die van hem vereist dat hij in grote lijnen geloofwaardig is en dus plaats laat voor 'kleine inconsistenties over niet doorslaggevende details en geen bewijs vereist die elke vorm van twijfel uitsluit'", heeft voldaan en samenhangende, aannemelijke verklaringen heeft gegeven die niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag. Verzoeker stelt dat hij ook een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal, merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal veel te snel conclusies trekt uit deze kleine tegenstrijdigheid.

Hij verklaart dat hem in het begin van het verhoor werd gevraagd of hij ooit ergens anders heeft gewoond dan in zijn huis in Zestafoni, maar dat zijn ontkennend antwoord op die vraag niet betekent dat de rest van zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, zoals de commissaris-generaal heeft besloten.

Verzoeker wijst erop dat dit huis in Zestafoni zijn eigendom is waar hij met zijn gezin woonde, en waar zijn gezin tot op vandaag nog altijd geregistreerd staat.

Dat hij bij de vraag of hij ooit elders heeft gewoond, zijn onderduikadressen bij zijn dochter in Rustavi en zijn petekind in Akhaltsikhe niet meteen vermeldde, duidt er volgens verzoeker enkel op dat hij deze adressen niet als zijn woonst beschouwde. Volgens hem is dit logisch aangezien hij eigenaar is van zijn huis in Zestafoni, terwijl de plaatsen waar hij ondergedoken leefde, niet zijn eigendom waren.

Dat hij wel de woning van zijn ouders vermeldde en niet zijn onderduikadressen, is volgens hem geen tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ten gronde richt. Verzoeker legt uit dat hij het huis van zijn ouders wel vermeldde als een voorbeeld van een huis waar hij had "verbleven" maar niet effectief had "gewoond" omdat hij er niet geregistreerd stond.

Hij stelt dat hij als antwoord op die vraag evengoed al de onderduikadressen had kunnen vermelden, maar dit niet deed omdat hij één voorbeeld van een ander huis waar hij wel had "verbleven" maar niet "gewoond" als voldoende beschouwde.

Verzoeker stelt ook nog dat de vraag luidde of hij ergens anders "gewoond" had en hij de vraag zo had geïnterpreteerd dat het ging om de periode vóór de incidenten met het Georgische leger (zie het verzoekschrift p. 8) *"vermits er op dat moment van het interview, zoals overigens altijd gebeurt in het begin van interview op het CGVS, nog geen woord gerept was over de reden van verzoekers asielaanvraag, maar enkele een beeld werd gevormd van de asielzoeker en zijn algemene leefomgeving"*.

Volgens verzoeker maakt het gebruik van deze kleine tegenstrijdigheid als *"een argument om het hele verhaal van verzoeker als pertinent onwaar te beschouwen"* een grove fout uit van de commissaris-generaal. Hij verwijst naar een nota van het UNHCR waarin, volgens hem wordt gesteld dat kleine tegenstrijdigheden in het relaas niet in aanmerking mogen genomen worden als determinerende factoren bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielzoeker.

Verzoeker stelt aangaande de inconsistentie in zijn verklaringen over zijn internationaal paspoort, dat de commissaris-generaal zich opnieuw laat verleiden tot het trekken van té grote conclusies uit enkele details in het relaas die niet volledig met elkaar overeenstemmen (zie p. 8) *"het is toch best mogelijk dat verzoeker voor zijn vertrek naar België een nieuw paspoort aanvroeg, omdat hij zeker wilde zijn dat hij deze reis zonder problemen kon voltooien? Het feit dat verzoeker eerst zei dat het paspoort dat bij de smokkelaars in Oekraïne is achtergebleven zijn oud paspoort was, en hij dit daarna weer introk omdat hij zich herinnerde dat hij vlak voor zijn reis naar België een nieuw paspoort had aangevraagd, doet geenszins afbraak aan de algemene geloofwaardigheid van het asielrelaas"*.

Verzoeker voert aan dat hij na zijn problemen met het Georgische leger, in een korte tijdsspanne heel wat documenten (internationaal rijbewijs, identiteitskaart, echtscheidingsakte) heeft moeten vergaren waardoor het volgens hem niet onlogisch is dat hij zich vergiste omtrent het tijdstip van de aanvraag van zijn internationaal paspoort.

Volgens verzoeker is het evenmin onlogisch dat zijn internationaal paspoort in handen is van de Russische militairen gezien deze ook zijn vrachtwagen in beslag namen.

Verzoeker verwijst opnieuw naar het UNHCR.

Verzoeker laat gelden dat zijn asielrelaas aannemelijk is.

Hij wijst erop dat de feiten gebeurden tijdens de oorlog in Zuid-Ossetië, een dispuut tussen Rusland en Georgië dat ontstond uit de drang naar onafhankelijkheid van de Zuid-Osseten ten opzichte van Georgië; dat Rusland één van de weinige landen was die Zuid-Ossetië als onafhankelijke staat erkende en zijn leger inzette om de Zuid-Osseten te beschermen tegen het Georgische leger.

Verzoeker stelt dat deze oorlog slechts vijf dagen duurde en officieel van start ging toen de Georgische troepen op 7 augustus 2008 de omgeving van Tskhinvali, hoofdstad van Zuid-Ossetië, bezetten; dat de Russen op 8 augustus 2008 zijn tussengekomen en Tskhinvali hebben herovert op de Georgiërs en nadien nog andere delen van Georgië hebben bezet om uiteindelijk na bemiddeling van toenmalig EU-voorzitter Sarkozy tot een staakt-het-vuren te komen op 12 augustus 2008. Verzoeker baseert zich voor die informatie op "Georgia: Russia enters into 'war' in South Ossetia", The Daily Telegraph, 08/08/2008 (stuk 4).

Dat verzoeker 10 augustus 2008 opgeeft als datum waarop hij problemen kreeg met zowel het Georgische als het Russische leger, moet volgens hem de commissaris-generaal verplichten om zijn relaas als algemeen aannemelijk te beschouwen en niet te vitten op kleine details.

Verzoeker stelt dat aangezien de oorlog slechts vijf dagen duurde, het vrij geloofwaardig overkomt dat hij net één van die vijf dagen opgaf als datum van de gebeurtenissen die hem hebben verplicht zijn land te ontvluchten.

Volgens hem kan het dwingen van een chauffeur om met zijn vrachtwagen vol wapens naar het door de Russen bezette Tskhinvali te rijden, beschouwd worden als een daad van het Georgische leger die ten tijde van oorlog zeer aannemelijk is.

Verzoeker besluit dat zijn asielrelaas als aannemelijk moet worden aangenomen en besluit dat de commissaris-generaal in de fout gaat bij het betrekken van kleine tegenstrijdigheden in de beoordeling aangezien bij een algemene geloofwaardigheid van het relaas aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel moet worden gegeven.

Wat betreft het besluit van de commissaris-generaal dat het gedrag van verzoeker niet te rijmen valt met de door hem voorgehouden vrees, wijst verzoeker erop dat hij nooit heeft beweerd dat hij officieel werd gezocht door de Georgische autoriteiten.

Verzoeker herhaalt de feiten en stelt dat er geen officieel aanhoudingsbevel was dat uitging van de Georgische overheid, maar een wraakactie van een groep militairen die tijdens de vijfdaagse oorlog met Rusland een blunder begingen en zich een voorraad wapens en munitie lieten afhandig maken door de vijand die gefrustreerd door het verlies, de schuld in zijn schoenen wilden schuiven om hun schuld te ontlopen.

Verzoeker laat gelden dat hij wel degelijk op zijn hoede was toen hij zijn documenten ging ophalen bij de overheidsinstanties, maar stelt dat er aan deze geen aanhoudingsbevel voor hem was toegestuurd.

Het feit dat hij een tip had gekregen van een lid van de Georgische politie, toont volgens verzoeker aan dat enkel een specifieke groep militairen uit was op zijn arrestatie en dat hij daarom het risico nam om naar zijn geboortestad te keren om documenten te verkrijgen die hij nodig had voor zijn reis.

Verzoeker stelt dat zijn vrees ten opzichte van de militairen ook nu nog gegrond is, aangezien zijn huis in Zestafoni nog regelmatig door hen wordt bezocht.

Volgens hem heeft de commissaris-generaal té snel tot het besluit zijn gekomen dat verzoekers vrees voor vervolging niet reëel is omdat hij zonder problemen documenten van de overheid kreeg.

Verzoeker laat gelden dat het oordeel van de commissaris-generaal te kortzichtig is en dat er geen of weinig rekening wordt gehouden met zijn individuele situatie, die naar hij herhaalt, niet door de hele overheid wordt gezocht maar door een kleine groep militairen.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat de verklaringen van verzoeker over zijn reisroute naar België niet overtuigen, antwoordt verzoeker dat hij gedurende de hele reis opgesloten zat in de laadruimte van een vrachtwagen. Deze manier van handelen is volgens verzoeker is niet uitzonderlijk bij mensensmokkel aangezien smokkelaars absoluut willen vermijden dat hun handel wordt ontdekt bij één of andere grenscontrole zodat het voor de personen die ze vervoeren onmogelijk is om tijdens de reis contacten te hebben of weet te hebben van de gevolgde reisweg.

Verzoeker wijst er nog op dat de feiten bovendien dateren van december 2009, waardoor het mogelijk is dat hij zich bepaalde zaken in verband met zijn reisweg niet meer herinnert.

Verzoeker stelt dat het niet zijn keuze was om pas na drie jaar verhoord te kunnen worden op het Commissariaat-generaal en dat zijn verklaringen hoogstwaarschijnlijk een stuk gedetailleerder zouden geweest zijn mocht hij binnen een redelijke termijn na zijn aankomst in België zijn verhoord.

Verzoeker voegt er nog aan toe dat hij van die lange wachttijd gebruik heeft gemaakt om zich te integreren in de Belgische maatschappij.

Verzoeker besluit dat hij veel details heeft gegeven over zijn problemen in Georgië en dat hij in het mate van het mogelijke bewijzen heeft voorgelegd van wat hij heeft verteld.

Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, is volgens verzoeker hem dan ook zowel onredelijk als onrechtmatig. Rekening houdend met de correcte invulling van de bewijslast in asielzaken en met de *in casu* vervulde voorwaarde van mogelijke en coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten, meent verzoeker dat hij minstens het voordeel van de twijfel had moeten krijgen.

Volgens verzoeker mist de bestreden beslissing dan ook een voldoende feitelijke en juridische motivering waardoor artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, alsook de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, geschonden zijn.

Verzoeker herhaalt dat hij in de mate van het mogelijke, zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis had, te vermelden.

Hij voert aan dat op basis van zijn verklaringen die coherent en geloofwaardig zijn, niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten, de commissaris-generaal hem had moeten erkennen als vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Door hem daarentegen de status te weigeren, schendt de commissaris-generaal, aldus verzoeker, artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52, §2, 57/6 tweede lid, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de vreemdelingenwet, alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de algemene motiveringsplicht en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker vraagt in hoofdde de bestreden beslissing te hervormen en van hem de status van vluchteling te erkennen; in ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad ziet niet in hoe de commissaris-generaal met het nemen van een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, artikel 57/6 van de vreemdelingenwet geschonden heeft. Immers, voormeld artikel bepaalt dat de commissaris-generaal bevoegd is voor het nemen van dergelijke beslissing.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal merkte in de eerste plaats op dat de opeenvolgende verklaringen van verzoeker op het Commissariaat-generaal tegenstrijdigheden bevatten: "*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat enkele belangrijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende*

verklaringen op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u tot uw vertrek naar België samen met uw vrouw en kinderen in Zestafoni hebt gewoond (CGVS p.16).

Wanneer u werd gevraagd of u ooit langdurig ergens anders hebt gewoond dan in Zestafoni, antwoordde u dat u af en toe bij uw ouders op bezoek ging, maar dat u daar niet was geregistreerd (CGVS p.4).

Later verklaarde u echter dat u gedurende meer dan een jaar ondergedoken hebt geleefd bij uw petekind G. in Akhaltsikhe, nadat u zich eerst een maand had verstopt bij uw dochter in Rustavi (CGVS p.23,24).

Wanneer u werd gevraagd waarom u in het begin van het interview geen melding had gemaakt van deze onderduikadressen, antwoordde u dat u daar niet geregistreerd was, dus dat dat niet hetzelfde is (CGVS p.24). Deze verklaring wordt echter niet aanvaard. U gaf namelijk wel het adres van uw ouders op toen u werd gevraagd waar u nog had verbleven, terwijl u expliciet vermeldde dat u daar niet was geregistreerd (CGVS p.4).

Dat u dus diezelfde uitleg geeft om te verklaren waarom u een bepaald adres eerder niet had vermeld, is dus niet afdoende. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft hiermee overeind, waardoor ernstig afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen."

Verzoeker haalt aan dat hij enkel op zijn eigen huis in Zestafoni geregistreerd staat. Het feit dat hij zijn onderduikadressen niet vermeldde, betekent volgens hem dat hij deze niet beschouwt als zijn woonst. Het niet vermelden van deze adressen betekent volgens hem geen zware tegenstrijdigheid aangezien hij reeds het huis van zijn ouders had vermeld als voorbeeld van een huis waar hij wel "verbleven" had maar niet effectief "gewoond" omdat hij er niet geregistreerd stond.

Verzoeker laat nog gelden dat de vraag op zo een manier gesteld was dat hij ervan uitging dat de commissaris-generaal vroeg naar zijn situatie vóór de problemen met het Georgische leger, aangezien de commissaris-generaal met geen woord repte over de reden van zijn asielaanvraag en dus louter een beeld wilde scheppen van verzoeker en zijn leefomgeving. De kleine tegenstrijdigheden gebruiken om zijn hele verhaal als onwaar te beschouwen is volgens verzoeker een grove fout.

De Raad stelt vast dat op het Commissariaat-generaal aan verzoeker volgende vraag werd gesteld: (zie het verhoorverslag, p. 4) "Hebt u ooit langdurig elders verbleven? (waar, waarom, wanneer, eventueel statuut)".

Deze vraag impliceert op geen enkele wijze dat de commissaris-generaal enkel wilde weten op welke plaatsen verzoeker "geregistreerd" was geweest.

Verzoekers uitleg dat hij louter één voorbeeld gaf van een plaats waar hij niet geregistreerd was maar daar wel enige tijd verbleven was, is dus niet afdoende.

Op basis van bovenstaande vraagstelling kan van verzoeker verwacht worden dat hij niet enkel zijn geregistreerde woonplaats opgeeft, maar ook alle andere plaatsen waar hij gedurende enige tijd verbleven heeft. Bovendien blijkt ook geenszins uit de vraagstelling dat de commissaris-generaal louter wilde weten waar verzoeker verbleef vóór de periode waarin zijn problemen zich voordeden. Derhalve kon van verzoeker worden verwacht dat hij zowel opgaf waar hij vóór zijn problemen als nadien vertoefde.

Waar verzoeker meent dat het fout is om deze tegenstrijdigheid te gebruiken om zijn hele verhaal als onwaar te beschouwen, merkt de Raad op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht er dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten van verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatutus te weigeren.

Een andere inconsistentie werd vastgesteld naar aanleiding van verzoekers verklaringen over zijn internationaal paspoort: "Wanneer u namelijk werd gevraagd wanneer u uw internationaal paspoort had aangevraagd, antwoordde u aanvankelijk dat u dat in 2007 of 2008 al had gedaan, want u had dat nodig voor uw werk als vrachtwagenchauffeur. U verklaarde hierbij dat dat paspoort in Oekraïne is achtergebleven (CGVS p.12).

Later vertelde u echter dat u uw internationaal paspoort pas had aangevraagd nadat u uw vernieuwde identiteitskaart had verkregen, zijnde enkele maanden voor uw vertrek naar België (CGVS p.25). Wanneer u om een verklaring werd gevraagd voor deze manifeste tegenstrijdigheid, zei u dat het laatste paspoort dat u had een nieuw paspoort was, maar dat het paspoort dat in Oekraïne is achtergebleven een ander was, waarna u uw verklaringen aanpaste en vertelde dat het internationaal paspoort dat u in 2007 had verkregen in uw vrachtwagen was blijven liggen toen die werd meegenomen door de Russische militairen (CGVS p.25).

Aangezien u echter geen eenduidige verklaring kan geven voor de vastgestelde incoherenties in uw verklaringen, wordt de geloofwaardigheid van uw problemen verder aangetast."



Verzoeker is van mening dat het mogelijk is dat hij een nieuw paspoort vóór zijn vertrek naar België aanvraagde omdat hij wilde dat hij zijn reis zonder problemen zou verlopen. Het feit dat hij eerst verklaarde dat het paspoort dat bij de smokkelaars in Oekraïne is achtergebleven, zijn oud paspoort was, en hij deze verklaring daarna introk omdat hij zich herinnerde dat hij vlak vóór zijn reis naar België, een nieuw paspoort had aangevraagd, doet volgens verzoeker geen afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker wijst erop dat hij op korte tijd voor heel wat documenten heeft moeten zorgen, waardoor het niet onlogisch is dat hij zich vergiste omtrent het tijdstip van de aanvraag van zijn internationaal paspoort. Volgens verzoeker is het evenmin onlogisch dat zijn internationaal paspoort is meegenomen door Russische militairen aangezien deze ook zijn vrachtwagen in beslag namen.

Verzoeker verwijst opnieuw naar het UNHCR dat stelt dat kleine tegenstrijdigheden geen beslissende factor mogen zijn in de beoordeling van het totale asielrelaas, alsook naar het principe van het voordeel van de twijfel wanneer het relaas van een asielzoeker aannemelijk is.

Verzoeker wijst verder op het feit dat de gebeurtenissen kaderen in de oorlog in Zuid-Ossetië, een dispuut tussen Rusland en Georgië en verwijst naar stuk 4 bij het verzoekschrift ("Georgia; Russia enters into 'war' in South Ossetia", The Daily Telegraph, 08/08/2008).

Verzoeker meent dat het van een grote geloofwaardigheid getuigt dat hij één van de vijf dagen tijdens welke de oorlog zich afspeelde, aanhaalt als datum van de gebeurtenissen die hem zijn land van herkomst hebben doen ontvluchten. Verzoeker meent dat de dwang om met een vrachtwagen vol wapens naar het door de Russen bezette Tskhinvali te rijden, kan worden beschouwd als een daad van het Georgische leger, wat ten tijde van oorlog zeer aannemelijk is. Verzoeker besluit dat deze tegenstrijdigheden fout beoordeeld werden, vermits bij een algemene geloofwaardigheid aan verzoeker het voordeel van de twijfel had moeten gegund worden.

Het verweer van verzoeker dat hij zich naderhand herinnerde dat hij vlak vóór zijn reis naar België nog een nieuw paspoort had laten afleveren, doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Inderdaad blijkt dat nadat verzoeker zich dit herinnerde, hij nog tegenstrijdige verklaringen hieromtrent aflegde.

Zo verklaarde hij eerst dat hij zijn nieuwe paspoort geregeld had vóór zijn vertrek naar België, en dat het paspoort dat in Oekraïne achterbleef een ander paspoort was.

Op de vraag of dus zijn oud paspoort van 2007 achterbleef in Oekraïne, veranderde verzoeker zijn verklaringen en stelde hij dat zijn nieuw paspoort in Oekraïne achterbleef en dat zijn oud paspoort van 2007 in de vrachtwagen was achtergebleven (zie het verhoorverslag, p. 25). De door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden blijven aldus behouden.

Waar verzoeker erop wijst dat hij vóór zijn vertrek nog allerlei documenten moest regelen, is de Raad van oordeel dat juist omdat hij nog allerlei documenten moest regelen, het niet geloofwaardig is dat hij zich niet herinnerde dat hem ook een nieuw internationaal paspoort was afgeleverd.

De Raad geeft toe dat het niet onlogisch zou zijn dat verzoekers internationaal paspoort werd meegenomen door Russische militairen indien de gebeurtenissen zich in werkelijkheid zouden hebben afgespeeld, maar wijst erop dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. Derhalve mag van hem worden verwacht dat hij ook coherente verklaringen aflegt over zijn paspoorten en wat er op welk moment, met die paspoorten is gebeurd.

De verwijzing van verzoeker naar de oorlog in Zuid-Ossetië, en het feit dat het beweerd incident met de vrachtwagen tijdens die oorlog plaatsvond, doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Waar verzoeker tenslotte het voordeel van de twijfel aanhaalt, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., Genève, 1992, nr. 204), *quod non in casu*.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de verwijzing naar stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift, niet dienstig is om de door verzoeker voorgehouden problemen alsnog aannemelijk te maken aangezien de loutere verwijzing naar de vijfdaagse oorlog in Zuid-Ossetië niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De commissaris-generaal oordeelde vervolgens dat het gedrag van verzoeker niet te rijmen valt met zijn voorgehouden vrees voor vervolging: *"Zo heeft u zich in de periode waarin u verklaart ondergedoken te hebben geleefd, verschillende keren tot uw autoriteiten gewend. U verklaarde dat u van 10 oktober 2008*

*tot uw vertrek naar België op 19 december 2009 in Akhaltsikhe verbleef, omdat u anders door de Georgische militairen zou worden vermoord (CGVS p.22,24).*

*Uit uw verklaringen en uit de door u voorgelegde documenten blijkt echter dat u op 14 augustus 2009 nog een nieuwe identiteitskaart hebt verkregen en op 18 december 2009 een rijbewijs (CGVS p.23,25). Ook verklaart u dat u twee maanden voor uw vertrek uw echtscheiding bent gaan registreren bij de stadsdiensten van Zestafoni (CGVS p.13), dit terwijl u verklaarde dat de militairen regelmatig naar u vroegen in het dorp en dat u eigenlijk mensen vermeed, omdat u bang was dat iemand u zou verraden als ze u zagen in het dorp (CGVS p.23,24).*

*Ook blijkt dat u, terwijl u volgens uw verklaringen ondergedoken zou hebben geleefd, er nog in geslaagd bent om zonder problemen een internationaal paspoort en een internationaal rijbewijs te verkrijgen, terwijl u door Georgische militairen van spionage werd verdacht (CGVS p.25,26).*

*Dat u zich dus meermaals op openbare plaatsen hebt vertoond om documenten aan te vragen en dat u zich bovendien met het openbaar vervoer verplaatste om zich tot de publieke diensten te wenden (CGVS p.24), is niet verenigbaar met de ernstige vrees voor vervolging die u verklaart te koesteren voor de Georgische militairen.*

*Door deze vaststelling wordt de geloofwaardigheid van uw problemen verder ondermijnd."*

Verzoeker laat gelden dat hij nooit beweerd heeft dat hij officieel werd gezocht door de Georgische autoriteiten, hij herhaalt zijn eerder afgelegde verklaringen en besluit dat zijn problemen kaderen binnen een wraakactie van een groep militairen, zonder dat een officieel aanhoudingsbevel vanwege de Georgische overheid werd uitgereikt.

Hij voert aan dat hij op zijn hoede was toen hij de documenten bij de overheidsinstanties ging ophalen. Ook toont de tip van een politieman volgens hem aan dat enkel een specifieke groep militairen uit was op zijn arrestatie.

Verzoeker zou daarom het risico hebben genomen om (zie het verzoekschrift, p. 10). *"belangrijke documenten te verkrijgen die hij nodig had voor zijn komst naar België"*; Hij wijst erop dat zijn vrees terecht is aangezien die militairen nog geregeld langskomen in Zestafoni. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker niet door de hele overheid, maar door een kleine groep militairen werd gezocht.

De Raad wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal in zijn beslissing niet betwist dat verzoeker slechts door een groepje militairen wordt gezocht en niet door andere overheidsinstanties.

Wanneer verzoeker echter verklaart dat hij probeerde te vermijden om iemand tegen te komen daar hij bang was dat iemand hem zou verraden als hij in het dorp was en dat als iemand hem zou hebben gezien, hij snel zou worden aangehouden (zie het verhoorverslag, p. 23), is de vaststelling van de commissaris generaal *"dat u zich dus meermaals op openbare plaatsen hebt vertoond om documenten aan te vragen en dat u zich bovendien met het openbaar vervoer verplaatste om zich tot de publieke diensten te wenden (CGVS p.24), is niet verenigbaar met de ernstige vrees voor vervolging die u verklaart te koesteren voor de Georgische militairen"* dan ook terecht.

De Raad is van oordeel dat ook deze vaststelling de geloofwaardigheid van verzoekers problemen verder ondermijnd.

De blote bewering van verzoeker dat de militairen nog steeds langskomen, doet geen afbreuk aan die vaststelling.

Ten slotte waren ook de verklaringen van verzoeker aangaande zijn reisroute niet overtuigend:

*U verklaarde dat u vanaf Kiev met nog twee andere personen verstopt zat in een ruimte aan de voorkant van een vrachtwagen en dat u niet weet via welke landen u naar België bent gereisd. U hebt geen afspraken gemaakt met de chauffeur over wat u moest doen wanneer u een grenspost zou passeren en u hebt tijdens uw route naar België geen grensposten gemerkt. U weet ook niet of er nu één chauffeur was of twee (CGVS p.14,15).*

*Deze verklaringen zijn niet aannemelijk.*

*Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is en u en uw smokkelaar persoonlijk belang bij hadden bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent betreffende het reistraject, de grenscontroles, betreffende wat te doen tijdens de reis en tijdens mogelijke controles.*

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze.*

*Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig en bevestigt opnieuw het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas.*

*Er moet immers worden vastgesteld dat u de ware toedracht met betrekking tot uw reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten achterhoudt."*

Verzoeker herhaalt dat hij gedurende heel de reis verborgen in de vrachtwagen zat. Hij wijst er bovendien op dat de feiten dateren van december 2009, waardoor hij zich bepaalde zaken in verband met zijn reisweg, niet meer herinnert.

Bovendien is de tijd die hij heeft moeten wachten om verhoord te worden niet aan hem te wijten; hij heeft deze tijd gebruikt om zijn integratie voor te bereiden.

De Raad merkt op dat verzoeker zich aangaande zijn reisweg beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

Aangaande de door verzoeker aangevoerde lange duur van de procedure voor het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat hij enkel bevoegd is te oordelen of een asielzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus en kan krachtens artikel 39/2, §1, 2° van voormelde wet van 15 december 1980 enkel vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Deze opmerking van verzoeker belet de Raad niet om tot een beslissing te komen en is aldus niet relevant.

Bovendien is de Raad van oordeel dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen uit zijn relaas, naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben (RvV 1 september 2009, nr. 30 915).

De Raad is zonder rechtsmacht om gevolgen te verbinden aan de aangevoerde integratie.

Waar verzoeker in zijn conclusie aanvoert dat artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet geschonden is, dient te worden opgemerkt dat het weerlegbaar vermoeden van voormeld artikel 57/7bis pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade, door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 57/7ter van die wet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald.

In casu werd gelet op bovenstaande vaststellingen, geen geloof gehecht aan de beweerde problemen van verzoeker, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel 57/7bis.

Hij kan zich evenmin beroepen op artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, gezien zijn relaas niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de criteria vermeld in artikel 57/7ter, cumulatief dienen te worden vervuld.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het blijkt dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 5 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal, in bijzijn van een advocaat de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Georgische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE